

บทที่ 4

การแปรของ (tʃ , dʒ , ʒ) ตามตัวแปรทางสังคม

ในงานวิจัยนี้จะเป็นการศึกษาการแปรของตัวแปร (tʃ , dʒ , ʒ) ที่มีความสัมพันธ์กันกับตัวแปรทางสังคม 2 ประการได้แก่ ประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ และ ปริบทของการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยจะแสดงการวิเคราะห์ผลแยกตามความสัมพันธ์กับตัวแปรแต่ละตัวโดยละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 การแปรของ (tʃ , dʒ , ʒ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

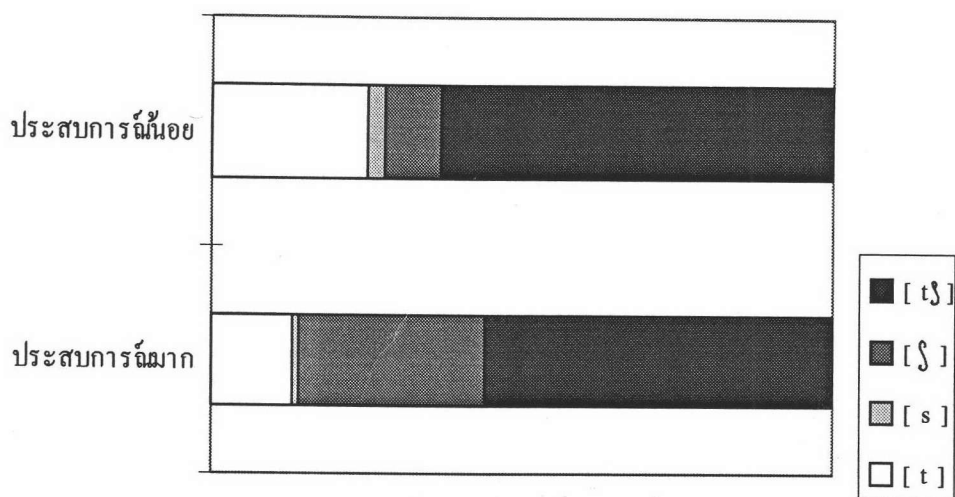
4.1.1 การแปรของตัวแปร (tʃ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (tʃ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

รูปแปร	ประสบการณ์ใช้ภาษาน้อย		ประสบการณ์ใช้ภาษามาก	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ (%)	จำนวนครั้ง	ร้อยละ (%)
[tʃ]	190	63	168	56
[ʒ]	28	9	91	30
[s]	8	3	3	1
[t]	74	25	38	13
รวม	300	100	300	100

$$df.=3 \quad p<0.05 \quad \chi^2 = 48.55 > \chi^2 .95(3) = 7.81$$

แผนภาพที่ 7 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (tɕ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

จากการเปรียบเทียบตารางแสดงการแปรของตัวแปร(tɕ)ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษแล้ว ผู้วิจัยจะแบ่งการพิจารณาออกเป็น 3 ประเภท คือ รูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงภาษาอังกฤษ [tɕ] , รูปแปรที่มีสัทลักษณะต่างจากภาษาอังกฤษและภาษาไทยหรือกลุ่มภาษาในระหว่าง [ɕ,s] , และรูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงภาษาไทย [t] เมื่อพิจารณาจากรูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงภาษาอังกฤษจะพบว่า ตัวแปร(tɕ)มีการออกเสียงที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ในข้อแรกคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากจะออกเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นสำเนียงแบบอังกฤษ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยก็จะใช้การออกเสียงสำเนียงแบบไทย แต่ผลที่ได้จากตารางและแผนภาพข้างต้นแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากจะออกเสียงที่ตรงกับเจ้าของภาษาคือเป็นสำเนียงแบบอังกฤษ [tɕ] คิดเป็น 56% น้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์น้อยที่ออกเสียงเป็นสำเนียงแบบอังกฤษมากถึง 63%

แต่เมื่อพิจารณาจากรูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงภาษาไทยสำหรับตัวแปร(tɕ) ก็จะพบว่า การออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างมีการออกเสียงที่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากจะออกเสียงที่เป็นสำเนียงแบบไทยน้อยกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อย โดยจะพบว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์มากจะออกเสียงที่เป็นสำเนียงแบบไทยคือ [t] คิดเป็น 13% น้อยกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อย ซึ่งกลุ่มนี้จะมีการออกเสียงแบบไทยถึง 25%

เมื่อพิจารณารูปแปรที่มีสัทลักษณะต่างจากภาษาอังกฤษและภาษาไทย ก็จะทำให้พบเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างเด่นชัด เนื่องจากรูปแปรกลุ่มนี้เกิดจากความพยายามของกลุ่มตัวอย่างที่จะออกเสียงให้ได้ตรงตามเจ้าของภาษา จึงมีแนวโน้มที่เข้าใกล้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย หน่วยเสียงดังกล่าวนี้ก็คือภาษาที่อยู่ในระหว่าง (Interlanguage) (รายละเอียดดูได้จากบทที่ 1) แต่อย่างไรก็ตาม เสียงเหล่านี้ก็ควรจะมีการปรากฏที่ไม่สูงนัก แต่เมื่อพิจารณาจาก

ตารางแล้วก็พบว่า เสียงที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้นเพื่อให้ใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษนั้น กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์มากจะปรากฏว่ามีการใช้ที่สูงกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยอย่างชัดเจน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงเรื่องของการเกิดการแก้ไขเกินเหตุ (Hypercorrection) (รายละเอียดดูได้จากบทที่ 1) ของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ กล่าวคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์มาก มีการใช้รูปแปร [ʃ] ซึ่งคนไทยถือว่าเป็นเสียงใหม่และเป็นที่ยอมรับกันว่า รูปแปรนี้ฟังแล้วเป็นภาษาอังกฤษมากกว่าเสียงอื่น กลุ่มประสบการณ์มากจึงใช้รูปแปรนี้มากกว่ากลุ่มประสบการณ์น้อย ซึ่งอาจสัมพันธ์กับการแปรของเสียงกักเสียดแทรกของไทยไปเป็นเสียงเสียดแทรก (ดูรายละเอียดในบทที่ 6) โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยเสียงที่มีปัญหาสำหรับคนไทยคือหน่วยเสียง /ʃ/ จะปรากฏการแก้ไขเกินเหตุที่เป็นจำนวนสูงมากที่สุด คือมีถึง 30% ในกลุ่มที่มีประสบการณ์มาก และ 9% ในกลุ่มที่มีประสบการณ์น้อย แต่จะออกเสียงเป็นเสียง [s] เพียง 3% และ 1% เท่านั้น ในกลุ่มที่มีประสบการณ์มากและน้อยตามลำดับ

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การคำนวณค่าไคสแควร์แล้ว ผลก็ปรากฏว่าการใช้รูปแปรของตัวแปร(tʃ)ของกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากและประสบการณ์น้อย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

จากแผนภาพที่แสดงการแปรของ(tʃ)พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากจะใช้รูปแปรที่เป็นสำเนียงแบบไทยน้อยกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยคือสังเกตจากแผนภาพในส่วนที่เป็นสีขาว แต่ขัดแย้งกับสมมติฐานในเรื่องของการใช้รูปแปรที่เป็นสำเนียงแบบอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์มากคือสังเกตจากแผนภาพในส่วนที่เป็นสีดำที่ควรจะมีมากกว่าอีกกลุ่มหนึ่งตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ แต่ในความเป็นจริงกลับมีน้อยกว่า และเมื่อพิจารณาจากแผนภาพส่วนที่เป็นสีเทาซึ่งหมายถึงกลุ่มภาษาในระหว่าง ก็จะทำให้เห็นว่า ในการแปรของตัวแปรนี้ กลุ่มประสบการณ์มากจะมีการใช้ภาษาในระหว่างมากกว่ากลุ่มประสบการณ์น้อย

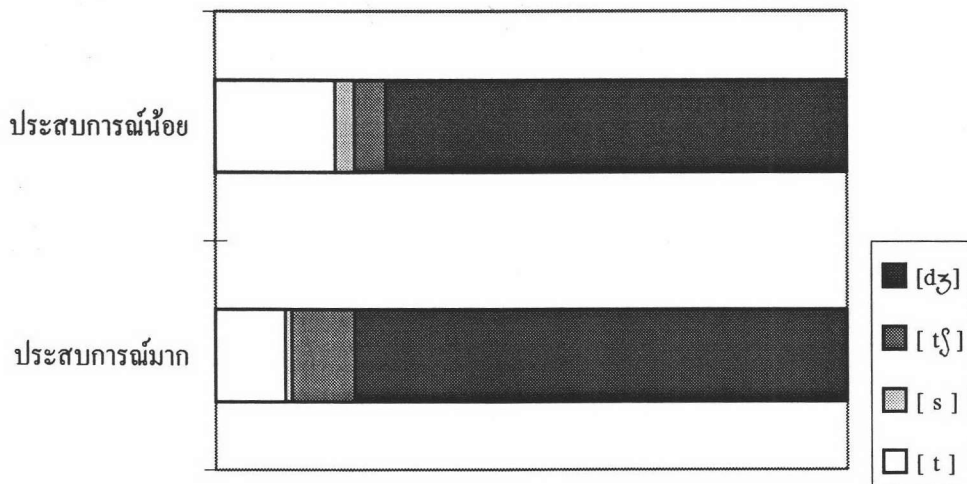
4.1.2 การแปรของตัวแปร (d3) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (d3) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

รูปแปร	ประสบการณ์ใช้ภาษาน้อย		ประสบการณ์ใช้ภาษามาก	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ (%)	จำนวนครั้ง	ร้อยละ (%)
[d3]	220	73	235	78
[tʃ]	15	5	29	10
[s]	8	3	4	1
[t]	57	19	32	11
รวม	300	100	300	100

$$df.=3 \quad p < 0.05 \quad x^2 = 13.31 > x^2 .95(3) = 7.81$$

แผนภาพที่ 8 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (d3) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

จากการเปรียบเทียบตารางแสดงการแปรของตัวแปร(d3)ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษแล้ว ผู้วิจัยจะแบ่งการพิจารณาออกเป็น 3 ประเภท คือ รูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงภาษาอังกฤษ [dʒ] , รูปแปรที่มีสัญลักษณ์ต่างจากภาษาอังกฤษและภาษาไทยหรือกลุ่มภาษาในระหว่าง [tʃ,s] , และรูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงภาษาไทย [t] เมื่อพิจารณาจากรูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงภาษาอังกฤษจะพบว่า ตัวแปร(d3)ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ในข้อแรกที่

ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากจะออกเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นสำเนียงแบบอังกฤษ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยก็จะใช้การออกเสียงสำเนียงแบบไทย ดังจะเห็นได้จากตารางข้างต้นซึ่งกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากจะออกเสียงที่ตรงกับเจ้าของภาษาคิดเป็น 78% ในขณะที่กลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยจะออกเสียงที่ตรงกับเจ้าของภาษา 73% ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มแรกแต่ก็เป็นความแตกต่างที่ใกล้เคียงกันมาก จึงต้องมีการทดสอบด้วยค่าไคสแควร์ และผลการทดสอบก็ปรากฏว่าความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

เมื่อพิจารณาจากรูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงภาษาไทย ก็พบว่า การออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีการออกเสียงที่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์มากจะออกเสียงที่เป็นสำเนียงแบบไทยน้อยกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อย คือจะการใช้รูปแปร [t] อยู่ 11% ต่างจากอีกกลุ่มที่มีการใช้รูปแปรนี้อยู่ 19%

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มที่เป็นภาษาในระหว่างก็จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์มากจะปรากฏการใช้รูปแปร[tʃ] 10% มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยซึ่งใช้รูปแปรนี้เพียง 5% และในทางกลับกัน ก็จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์มากใช้รูปแปร [s] 1% น้อยกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยซึ่งจะมีการใช้ 3% รูปแปรที่เป็นภาษาในระหว่างควรจะมีการปรากฏที่ไม่สูงนัก แต่เมื่อพิจารณาจากตารางแล้วก็พบว่า รูปแปรที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้นเพื่อให้ใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษนั้น กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์มากจะปรากฏว่ามีการใช้ที่สูงกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อย แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรอื่นอีก 2 ตัวก็พบว่า ตัวแปร(dʒ) นี้ มีการปรากฏของภาษาในระหว่างเป็นอัตราส่วนที่น้อยที่สุด แสดงให้เห็นว่า การโน้มเอียงเข้าสู่เจ้าของภาษาสำหรับตัวแปร(dʒ)ของกลุ่มตัวอย่างทำได้ดีที่สุดนั่นเอง

เมื่อพิจารณาจากแผนภาพที่แสดงไว้ก็จะสรุปได้ว่า ในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยจะมีช่วงของการใช้สำเนียงแบบไทยที่มากกว่าและใช้สำเนียงแบบอังกฤษน้อยกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์มาก อีกทั้งการใช้รูปแปรที่เป็นภาษาในระหว่างก็ยังคงมีอยู่บ้างเล็กน้อยแต่ก็ยังคงน้อยกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์มาก

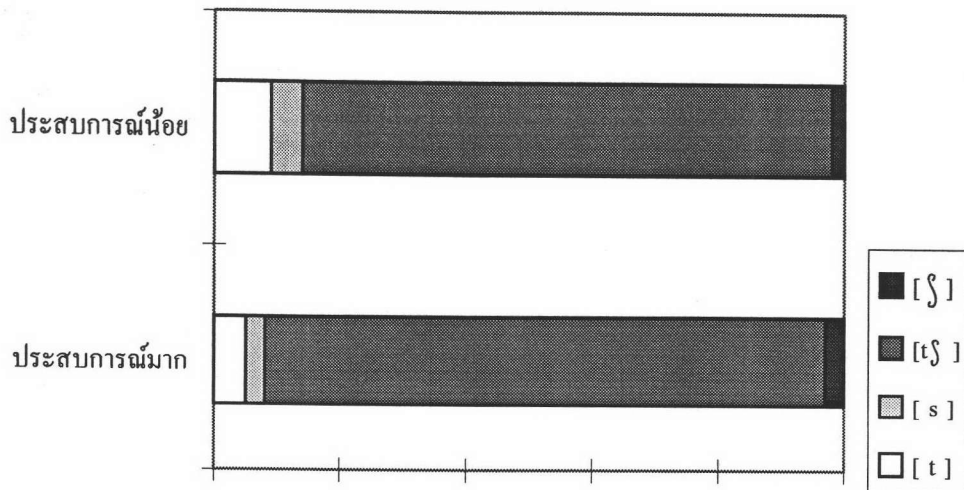
4.1.3 การแปรของตัวแปร (ζ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (ζ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

รูปแปร	ประสบการณ์ใช้ภาษาน้อย		ประสบการณ์ใช้ภาษามาก	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ (%)	จำนวนครั้ง	ร้อยละ (%)
[ζ]	6	2	10	3
[t ζ]	253	84	265	89
[s]	14	5	9	3
[t]	27	9	16	5
รวม	300	100	300	100

$$df.=3 \quad p > 0.05 \quad x^2 = 5.18 < x^2 .95(3) = 7.81$$

แผนภาพที่ 9 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (ζ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

จากการเปรียบเทียบตารางแสดงการแปรของ(ζ)ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษแล้ว ผู้วิจัยจะแบ่งการพิจารณาออกเป็น 3 ประเภทเช่นกัน คือ รูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงภาษาอังกฤษ [ζ] , รูปแปรที่มีสัทลักษณะต่างจากภาษาอังกฤษและภาษาไทยหรือกลุ่มภาษา

ในระหว่าง [tʃ,s] , และรูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงภาษาไทย [t] เมื่อพิจารณาจากรูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงภาษาอังกฤษจะพบว่าตัวแปร(ง)ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ในข้อแรกคือกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากจะออกเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นสำเนียงแบบอังกฤษ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยก็จะใช้การออกเสียงสำเนียงแบบไทย ดังจะเห็นได้จากตารางซึ่งกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากจะออกเสียงที่ตรงกับเจ้าของภาษาเพียง 3% ในขณะที่กลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยจะออกเสียงที่ตรงกับเจ้าของภาษาเพียง 2% เช่นกัน ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า การออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างสำหรับตัวแปร(ง)นี้ สามารถออกเสียงที่ตรงกับเจ้าของภาษาได้ในอัตราส่วนที่น้อยที่สุด

เมื่อพิจารณาจากรูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงภาษาไทย ก็พบว่า การออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างมีการออกเสียงที่เป็นไปตามสมมติฐานคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์มากจะออกเสียงที่เป็นสำเนียงแบบไทย 5% น้อยกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยที่มี 9%

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การคำนวณค่าไคสแควร์แล้ว ผลก็ปรากฏว่า การใช้รูปแปรของตัวแปร(ง)ของกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากและประสบการณ์น้อย ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มภาษาในระหว่าง ตามสมมติฐานแล้วเสียงเหล่านี้ก็ควรจะมีการปรากฏที่ไม่สูงนัก แต่เมื่อพิจารณาจากตารางแล้วก็พบว่า เสียงที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้นเพื่อให้ใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษนั้น กลุ่มตัวอย่างจะใช้รูปแปร[tʃ] ซึ่งมีสัทลักษณะที่ใกล้เคียงกันกับรูปแปรที่เป็นเจ้าของภาษามากที่สุดทั้งสองกลุ่มตัวอย่าง และเมื่อพิจารณาแผนภาพแล้วก็จะแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีการใช้เสียงที่เป็นภาษาในระหว่างเป็นช่วงที่กว้างมากที่สุด โดยไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีประสบการณ์มากกับกลุ่มที่มีประสบการณ์น้อย การปรากฏการใช้ภาษาในระหว่างที่สูงที่สุดนี้ เป็นปรากฏการณ์ที่ไม่ได้คาดหวังเอาไว้

4.2 การแปรของ (tʃ, dʒ, ʃ) ตามบริบทในการใช้ภาษา

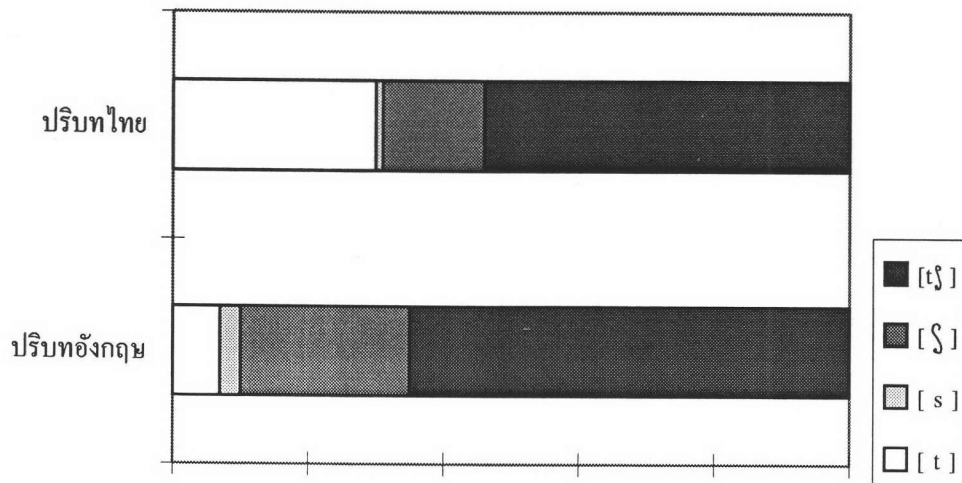
4.2.1 การแปรของตัวแปร (tʃ) ตามบริบทในการใช้ภาษา

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (tʃ) ตามบริบทในการใช้ภาษา

รูปแปร	บริบทภาษาไทย		บริบทภาษาอังกฤษ	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ (%)	จำนวนครั้ง	ร้อยละ (%)
[tʃ]	162	54	196	65
[ʃ]	44	15	75	25
[s]	3	1	8	3
[t]	91	30	21	7
รวม	300	100	300	100

$$df=3 \quad p < 0.05 \quad \chi^2 = 57.33 > \chi^2 .95(3) = 7.81$$

แผนภาพที่ 10 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (tʃ) ตามบริบทในการใช้ภาษา

จากตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่า การแปรของตัวแปร (tɕ) ตามบริบทในการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่า

การปรากฏการใช้ตัวแปรต่างๆที่ตรงตามระบบเสียงเจ้าของภาษา ใกล้เคียงกับระบบเสียงเจ้าของภาษา และตรงตามระบบเสียงภาษาไทย ภายใต้บริบทที่เป็นภาษาไทยและบริบทที่เป็นภาษาอังกฤษ เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ในข้อสองกล่าวคือ ภายใต้บริบทที่เป็นภาษาไทย จะมีการออกเสียงที่เป็นสำเนียงแบบไทย และภายใต้บริบทที่เป็นภาษาอังกฤษ จะมีการออกเสียงที่เป็นสำเนียงแบบอังกฤษ เมื่อพิจารณาจากตารางก็จะพบว่า มีความแตกต่างในการใช้รูปแปร [t] ซึ่งเป็นตัวแทนของการออกเสียงสำเนียงแบบไทยอย่างเห็นได้ชัดคือ มีการใช้การออกเสียงนี้ภายใต้บริบทที่เป็นภาษาไทย 30% มากกว่าการออกเสียงภายใต้บริบทที่เป็นภาษาอังกฤษมีการออกเสียงนี้เพียง 7% อย่างชัดเจน สำหรับรูปแปร [tɕ] ซึ่งเป็นตัวแทนของการออกเสียงสำเนียงแบบอังกฤษ ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษจะมีการใช้เสียงนี้ถึง 65% แต่ภายใต้บริบทภาษาไทยมีการใช้เสียงนี้เพียง 54% ซึ่งน้อยกว่านั่นเอง และสำหรับรูปแปรอีกสองรูปแปรที่เหลือก็เป็นตัวแทนของการออกเสียงที่เป็นภาษาในระหว่างคือรูปแปร [ɕ ,s] ก็ยังคงพบในบริบทภาษาอังกฤษมี 25% และ 3% ตามลำดับ แต่พบในบริบทภาษาไทยเพียง 15% และ 1% ตามลำดับเท่านั้น

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การคำนวณค่าไคสแควร์แล้ว ผลก็ปรากฏว่า การใช้รูปแปรของตัวแปร(tɕ)ภายใต้บริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

เราอาจจะสรุปโดยรวมได้จากแผนภาพที่แสดงไว้ว่า ภายใต้บริบทภาษาไทยกลุ่มตัวอย่างจะมีการใช้รูปแปรที่เป็นสำเนียงแบบไทยมากกว่าและใช้รูปแปรที่เป็นสำเนียงแบบอังกฤษน้อยกว่าภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ รวมไปถึงการใช้รูปแปรที่เป็นภาษาในระหว่างด้วย ซึ่งแผนภูมินี้แสดงให้เห็นว่าตรงตามสมมติฐานข้อสองที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้แต่ต้น

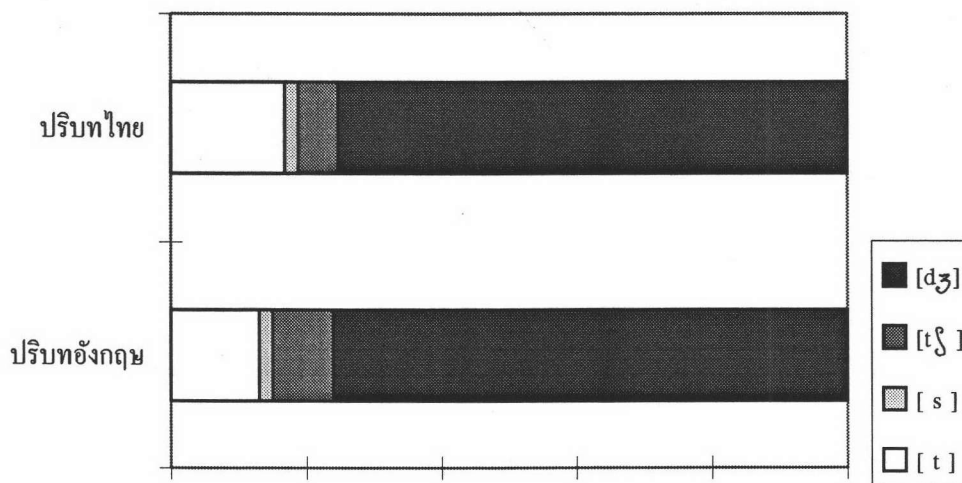
4.2.2 การแปรของตัวแปร (dz) ตามปริบทในการใช้ภาษา

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (dz) ตามปริบทในการใช้ภาษา

รูปแปร	ปริบทภาษาไทย		ปริบทภาษาอังกฤษ	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ (%)	จำนวนครั้ง	ร้อยละ (%)
[dz]	227	76	228	76
[tʃ]	17	6	27	9
[s]	6	2	6	2
[t]	50	16	39	13
รวม	300	100	300	100

$$df.=3 \quad p > 0.05 \quad x^2 = 3.64 < x^2 .95(3) = 7.81$$

แผนภาพที่ 11 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (dz) ตามปริบทในการใช้ภาษา

จากตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่า การแปรของตัวแปร (dz) ตามปริบทในการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่า

การปรากฏการใช้ตัวแปรต่างๆที่ตรงตามระบบเสียงเจ้าของภาษา ใกล้เคียงกับระบบเสียงเจ้าของภาษา และตรงตามระบบเสียงภาษาไทย ภายใต้ปริบทที่เป็นภาษาไทยและปริบทที่เป็นภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ในข้อสอง เมื่อพิจารณาจากตารางก็จะพบว่า รูปแปร [t] ซึ่งเป็นตัวแทนของสำเนียงแบบไทย ภายใต้ปริบทไทยจะปรากฏการใช้ 16% แต่ในปริบทอังกฤษจะมี 13% ตรงตามที่กล่าวไว้ในสมมติฐาน แต่เมื่อพิจารณารูปแปร [dʒ] ที่เป็นตัวแทนของสำเนียงแบบอังกฤษก็พบว่า มีการใช้รูปแปรนี้เท่ากันทั้งสองปริบทภาษาคือ 76% เช่นเดียวกันกับรูปแปร [s] ที่เป็นตัวแทนของภาษาในระหว่างก็ปรากฏการใช้ที่เท่ากันทั้งสองปริบทภาษาคือ 2% ยกเว้นรูปแปร [ɹʃ] ที่ปริบทภาษาอังกฤษจะมีมากกว่าคือมี 9% แต่ปริบทภาษาไทยมีน้อยกว่าคือ 6%

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การคำนวณค่าไคสแควร์แล้ว ผลก็ปรากฏว่า การใช้รูปแปรของตัวแปร(dʒ)ภายใต้ปริบทไทยและปริบทอังกฤษ ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

เมื่อพิจารณาจากแผนภาพจะแสดงให้เห็นการเดินทางของการเรียนรู้ภาษาของกลุ่มตัวอย่างว่า จากภาษาเริ่มต้น (source language) ไปสู่ภาษาที่เป็นเป้าหมาย (target language) จะพบว่ามีการใช้รูปแปร [t] เป็นภาษาเริ่มต้นน้อย และก็จะผ่านไปสู่อักษรแปร [s,ɹʃ] ซึ่งจะมีอยู่น้อยเช่นกัน ไปสู่อักษรแปร [dʒ] ที่เป็นภาษาเป้าหมายในปริมาณที่สูงมากที่สุด ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เกิดขึ้นเหมือนกันทั้งสองปริบทภาษา แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้การออกเสียงที่เป็นสำเนียงแบบอังกฤษกันสูงมาก โดยปริบทภาษาไม่ใช่อิทธิพลสำคัญในการเลือกออกเสียงนี้เลยสำหรับตัวแปร (dʒ)

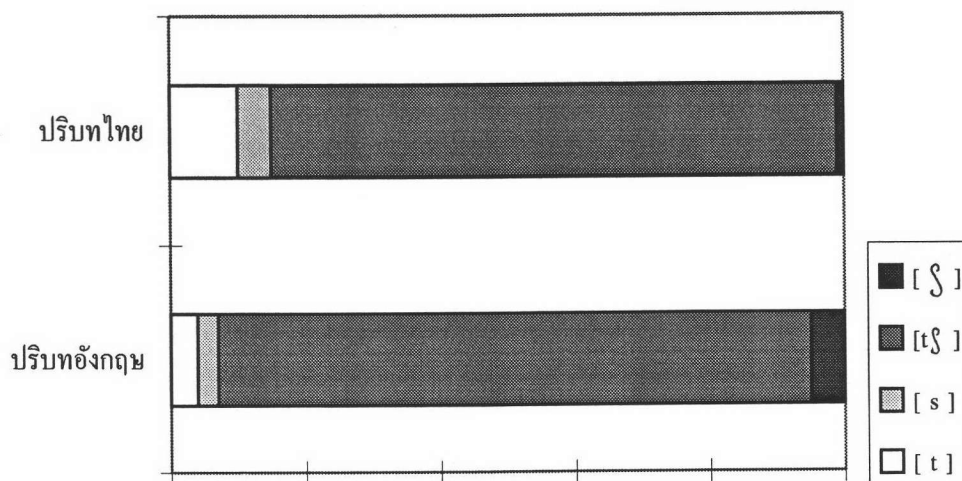
4.2.3 การแปรของตัวแปร (ζ) ตามบริบทในการใช้ภาษา

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (ζ) ตามบริบทในการใช้ภาษา

รูปแปร	บริบทภาษาไทย		บริบทภาษาอังกฤษ	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ (%)	จำนวนครั้ง	ร้อยละ (%)
[ζ]	2	1	14	5
[t ζ]	253	84	265	88
[s]	14	5	9	3
[t]	31	10	12	4
รวม	300	100	300	100

$$df=3 \quad p < 0.05 \quad \chi^2 = 18.76 > \chi^2 .95(3) = 7.81$$

แผนภาพที่ 12 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (ζ) ตามบริบทในการใช้ภาษา

จากตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่า การแปรของตัวแปร (ζ) ตามบริบทในการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่า

การปรากฏการใช้รูปแปรต่าง ๆ ทั้งที่ตรงตามระบบเสียงเจ้าของภาษา ไกล่เคียงกับระบบเสียงเจ้าของภาษา และตรงตามระบบเสียงภาษาไทย ภายใต้บริบทที่เป็นภาษาไทยและบริบทที่เป็นภาษาอังกฤษ เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ในข้อสองกล่าวคือ ภายใต้บริบทที่เป็นภาษาไทย จะมีการออกเสียงที่เป็นสำเนียงแบบไทย คือ 10% มากกว่าภายใต้บริบทภาษาอังกฤษที่มี 4% และภายใต้บริบทที่เป็นภาษาอังกฤษ จะมีการออกเสียงที่เป็นสำเนียงแบบอังกฤษ คือ 5% มากกว่าภายใต้บริบทไทยที่มี 1% แต่ยังมีอยู่รูปแปรหนึ่งที่แตกต่างไปจากสมมติฐานที่ได้ตั้งเอาไว้ นั่นก็คือการใช้รูปแปร [s] ที่ขัดแย้งกับสมมติฐานคือ มีการใช้ในบริบทภาษาไทย 5% เป็นอัตราที่สูงกว่าใช้ในบริบทภาษาอังกฤษที่มี 3% ซึ่งข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นนี้ ผู้วิจัยก็สันนิษฐานว่าเกิดขึ้นจากการแก้ไขเกินเหตุของกลุ่มตัวอย่างนั่นเอง โดยมีความคิดว่า การออกเสียงพยัญชนะท้ายในกรณีนี้จะเป็นรูปแบบของการออกเสียงที่มีศักดิ์ศรี จึงพยายามออกเสียงนี้ในบริบทภาษาไทย และมีความระมัดระวังในการออกเสียงนี้ในบริบทภาษาอังกฤษมากจนทำให้แทบจะไม่พบการออกเสียงนี้เลย

แต่จะสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจนว่า การใช้รูปแปร [ŋ] ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองบริบทภาษาจะพบการใช้ที่มีอัตราส่วนที่มากที่สุด ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจเกิดจากความไม่คุ้นเคยกับเสียงที่เป็นเจ้าของภาษาเลยของกลุ่มตัวอย่างนั่นเอง ทำให้พยายามที่จะออกเสียงให้ได้ตรงกับเสียงจริง ๆ มากที่สุด แต่ก็ทำได้เพียงการออกเสียงที่คิดว่าใกล้เคียงที่สุด ผลที่แสดงออกมาจึงเป็นดังข้างต้น

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การคำนวณค่าไคสแควร์แล้ว ผลก็ปรากฏว่า การใช้รูปแปรของตัวแปร(ŋ)ภายใต้บริบทไทยและอังกฤษ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

เมื่อพิจารณาแผนภาพก็พบว่า ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษจะมีการใช้สำเนียงแบบอังกฤษมากกว่า และจะมีการใช้สำเนียงแบบไทยน้อยกว่าภายใต้บริบทภาษาไทยตามที่ตั้งไว้ในสมมติฐาน เพียงแต่จะพบว่าช่วงของการใช้ภาษาในระหว่างมีมากที่สุดทั้งสองบริบทภาษา